

Ons leven in Popo ...

In Popo kunnen wij elke avond op TV “**Euronews**” volgen. Dagelijks zien wij wat er in Oekraïne gebeurt :kapotgebombardeerde flatgebouwen, raketinslagen en ontheemde, vluchtende Oekraïners die hun land verlaten.

De beelden zijn schokkend.

Afrika durft geen positie nemen. De Afrikaanse leiders weten niet aan welke kant gaan staan: die van Rusland of die van de andere wereldmachten. De meeste afrikaanse landen beseffen goed hoe **AFHANKELIJK** zij blijven van de hulp en de financiële steun die vele wereldmachten beloven en bezorgen. Eén van die machthebbers veroordelen en beschuldigen zou enorme consequenties hebben voor Afrika.

Onder ons durven wij wel toegeven dat Poutine de slechterik is en dat de Oekraïeners slachtoffers zijn van die verdomde egoïstische zucht naar macht en bezit van de Russische president.

Wij bidden en HOPEN dat de WERELDVREDE niet nog erger verstoord wordt en dat de humanitaire banden tussen alle volkeren dit angstaanjagend probleem overwinnen.

Onze mensen uit Popo weten niet veel van die verbroken wereldvrede.

Zij hebben andere problemen rond hun oren

Ook wij leven, dag na dag midden een onopsombare hoop **risico's**:

- ✓ de voortdurende verloedering van de sociale toestand, waarvan ook wij slachtoffers zijn
- ✓ de gevolgen van vele tegenslagen die onze weldoeners uit Europa treffen... de steun verzwakt
- ✓ de blijvende uitbuiting van het gewone volk, ondanks de honderden beloften geformuleerd door het staatshoofd en zijn regering
- ✓ de flauwe start van de beloofde staatssteun aan het onderwijs en andere sectoren (wegen, vervoer, landbouw, werkgelegenheid, handel enz...)
- ✓ het uitblijven van verbeterde lonen voor het gezondheids – en onderwijspersoneel
- ✓ de zwakke aandacht voor de jeugd die stilletjes aan ferm ontspoot
- ✓ een nieuwe opflakking van de buikthyphus in Popo. Gelukkig kregen de dokters en het verplegend personeel uit ons hospitaal een goeie vorming van de ploeg van “Artsen zonder grenzen” die hier vorig jaar 4 maanden aanwezig waren om die plaag te bestrijden. Gelukkig lukken de meeste heelkundige ingrepen die ze moeten doen.
- ✓ Het kwaad manifesteert zich als wettig en normaal. Het kwaad manifesteert zich als wettig en normaal.
- ✓ Het kwaad manifesteert zich als wettig en normaal.
- ✓ een irriterende onverschilligheid van de plaatselijke politieke verantwoordelijken tegenover de miserie in de dorpen

Hoe wij het in ons weeshuis ORBETH proberen vol te houden:

- ✓ Wekelijks rijdt onze jeep “over en weer” naar de hoofdstad, meestal langs onberijdbare modderwegen. Bertin, onze chauffeur, koopt de nodige levensmiddelen aan voor de kinderen (*melk, meel, suiker, pampers, medikamenten, mazout* enz). Daarnaast doet hij een voorraad ingevroren kippen en vis op. Die kunnen hier in de diepvriezers van Orbeth bewaard worden. De mensen uit de cite en de omliggende dorpen kopen die in detail. De winst ervan wordt terug geïnvesteerd in het dagelijkse leven van onze kinderen en onze gemeenschap.
- ✓ Ook de kleine vrachtwagen KATAN (*zo noemen wij hem. Het is een afkorting van de namen van onze tweeling Kato en Ann*) helpt nu en dan bij het vervoeren van zware meel- of maniokzakken.
- ✓ Onze kinderen kunnen terug naar school. Door het uitblijven van het “gratis lager onderwijs” vragen de scholen terug dat de ouders bepaalde kosten helpen meedragen.

De eerste termijn kostte veel voor onze Orbethgemeenschap:

- Voor onze 9 kleintjes uit de kleuterschool betaalden wij voor de 1ste termijn 60 000,00 FC/kind (= 30,00\$)
 - Voor de 24 kinderen in het lager onderwijs vroeg men 240,00 \$ = 10, 00\$/kind
 - (Het lager onderwijs zou volgens de belofte van het staatshoofd, gratis moeten zijn)
 - Voor de 18 jongeren die reeds de humaniora aanvatten, liggen de kosten veel hoger en verschillend.
 - In Popo moesten wij 55 000,00 FC/leerling (28, 00 \$) betalen
 - Een aantal jongeren zitten in een internaat door de keuze van een technische richting (snit en naad, mecanica, hotellerie, informatica).
 - Een internaat kost 100, 00 \$ per termijn en voor het schoolgeld betalen zij ook 55 000, 00 FC (28, 00 \$).-
- ✓ Mama Pasca (de Congolese medezus in onze gemeenschap) maakt de oudste jongens en meisjes enthousiast rond het aanleggen van onze groententuin ... en ze lukt.
 - ✓ Onze kinderen helpen ook bij het aanbrengen van drinkwater uit de bron (op een 7-tal km van de gemeenschap). Elke week trekken zij 2 maal naar de bron.
 - ✓ In de namiddag proberen wij een paar uurtjes bijlessen te organiseren.
 - ✓ De puntenuitslag voor de eerste termijn was PRACHTIG. Alleen 2 kinderen haalden geen 50 %. Wij moeten er natuurlijk bij vertellen dat wij niet toelieten om onze kinderen in de septembermaand te laten overgaan naar een hoger studiejaar. Het vorige schooljaar werd een fiasco: 5 maanden werden de scholen gesloten door de coronamaatregelen. En toch kregen zij op het einde van het schooljaar in september een rapport met “goeie punten”. Samen met de familie besloten wij dat onze kinderen het schooljaar zouden overdone.
 - ✓ Het klein droog seizoen is altijd een moment van “veel meer zieken” dan gewoonlijk; de temperatuurschommelingen brengen griep en malaria mee. Onze kleintjes zijn er gevoelig aan. Wij hadden dus veel hospitaalopnames en medikatie voor malaria en verkoudheden te betalen.

Ook onze vedetjes, den tweeling KATO en ANN, baarden zorgen.

Wij vertelden reeds vroeger in welke miserabele toestand de boorlingskes 16 maanden geleden aan onze zorgen werden toevertrouwd. Het is in het dorp Katota, op 45 km van Popo, dat zij het levenslicht zagen. Kato, het oudste woog 1, 100 kg en Ann 1,200 kg Héél vlug bloeiden zij in Orbeth open tot mooie, schattige baby's ... en toch kregen wij hun gezondheid niet onder controle. Verkoudheden, absesjes over het ganse lichaam, jeukte, ongemakken en een duidelijke allergie aan héél veel dingen ... Onze bezorgdheid steeg ten top toen Kato een eerste ashma-aanval moest overwinnen. Op voorspraak van de dokter beslisten wij hen naar een pediater in Kin te sturen. Ik zou hen vergezellen.

Een eerste ceremonie ondergingen zij in Orbeth. De vooravond van hun reis naar de hoofdstad moesten de kleintjes een stuk van een “**KOLA-NOOT**” opknabbelen.

De kolanoot is heel gebruikelijk in vele traditionele culturen van Congo. Ook de Yaka's geloven in de symbolische waarde van de noot. Het wordt vaak geconsumeerd om gasten te verwelkomen, als bruidsschat voor de familie van de bruid, om voordelige reizen te lukken. Het wordt ook geëten als symbol van gedeelde vriendschap of om een verzegelde overeenkomst of een verzoening tussen twee partijen te duiden.

Ongelooflijk, de gastjes smulden die binnen alsof zij dat reeds gewoon waren. De noot heeft een bittere smaak en is heel hard. De reis naar Kin werd voor ya Lieve en het ganse gezelschap een waar avontuur. De schrik van de jeep en de verwondering voor alles wat zij te zien kregen drukten zij uit in hun kleutergebroebel. Een veel moeilijker ervaring werd het bezoek aan het hospitaal. De pediater ontdekte dat de moeder stierf met asma en de kleintjes werden er ook door besmet. Zij hebben een “dermatite atopique ou un eczème constitutionnel. Medikatie werd voorgeschreven, maar wij de kunnen de verzorgingskosten naar beneden drukken door gekregen raad goed op te volgen. Den tweeling mag alleen katoenen kledij dragen. Zij

moeten speciale, zachte zeep gebruiken (*savon de Marseille*). Zij zijn zeker allergisch aan veel groen en planten. Als wij hen goed opvolgen kunnen zij van die kwaal verlost worden rond de ouderdom van 6 à 7 jaar.

Wij willen ons best doen !

Lieve vrienden,

IK STOP met een SPECIALE WENS....

van harte HOOP ik dat de té lange stilte door de vele verhalen en de kleurige foto's vergeven wordt.

Samen met jullie opteer ik voor WERELDVREDE ...

Vergeet ons niet ... ik wil trouw verder vertellen over de hoop van een arm volk, over zijn strijd tegen corruptie en uitbuiting, over zijn trots en zijn ongekende weerstand tegen leiders die maar blijven eigen zakken vullen, over de wroetende dorpsmensen, de zoekende jeugd en de joelende schoolkinderen ... over onze gastjes uit Orbeth en uit Kananga.

Wij REKENEN OP JULLIE VRIENDSCHAP en STEUN.
Met Gods MILDE ZEGEN.

Lieve Van Wijmeersch

